

Utorok 22. týždňa

Lk 4,31-37

Ježišova ráznosť.

Poukázat' na potrebu hovoriť pravdu a konať podľa svedomia

Spomínate si na niekoho, kto rázne konal a vy ste jeho postoj, správanie pochopili až neskôr a dnes ste mu vďační za jeho správanie?

Ježiš diablove rázne prikazuje: „**MLČ a vyjdi z neho**“ (Lk 4,35).

Pán Ježiš vstupuje do synagógy a učí tam zhromaždený ľud. Mesto Kafarnaum bolo zvláštne tým, že sa tam narodil sv. Peter a neskôr sa stalo mestom Kristovho „hnutia“¹ – teda prvých kresťanov. Keď sa vcítíme do situácie samotného Petra, napadne nás myšlienka, že bol iste plný očakávaní, ako to v jeho meste s Majstrom a apoštolmi celé dopadne. On sa predsa vzdal všetkého pre svojho Učiteľa a mnohí sa mu preto divili a často ho aj odsudzovali. Z ľudského hľadiska teda právom očakával, že sa tam budú diať veľké Božie skutky.

Ďalšie riadky evanjelia nás hneď upozorňujú na skutočnosť, s ktorou bol určite spokojný aj sám Peter, lebo všetci, ako sme počuli, žasli nad jeho učením, pretože „**jeho slovo malo moc**“ (Lk 4, 32). Aj alelujový verš dnešnej liturgie nás vovádza do tejto atmosféry bázne pred mocným Pánom – „**Veľký prorok povstal medzi nami a Boh navštívil svoj ľud**“ (Lk 7, 16).

Pán Ježiš sa v synagóge stretáva so Zlom v posadnutom človeku. Jeho reakcia na provokačné a odpudzujúce pokriky je veľmi priama a jasná. Pán Ježiš ostro umlčal diabla. Jedinou vetou, ktorú biblisti prekladajú ešte tvrdším výrazom ako je výraz mlč, rozkazuje démonovi, aby opustil telo človeka.

Takéto vystupovanie a rázne odmietnutie zla imponuje spravodlivému človeku. Ježiš tu vystupuje, ako rozhodný a priamy pán, ktorý si je vedomý svojho slova a svojej moci. Keď sa pozrieme do reality našich dní, mnohokrát to vyzerá celkom inak. Bojíme sa priamo postaviť proti zlu alebo nesprávnemu konaniu druhých. Nevieme spravodlivo potrestať tých, ktorí sa na úkor druhých obohacujú, ktorí ničia pracovné miesta krachovaním podnikov, a ktorí majú toľko bohatstva, že ho v tomto živote ani nedokážu užiť a iní zomierajú na uliciach od hladu v decembrovom mraze. Ako keby sme si nechceli poškvrniť

¹ Porov. HRBATA J.: *Perly a chléb*, Katolícke nakladateľstvo Cor Jesu, Tešín 1991, s. 180.

čistý štít pred druhými ľuďmi a hlavné je pre nás to, že zo všetkými dobre vychádzame!

Rozhodný a priamy postoj človeka voči človeku je obdivuhodný a mnohí z nás by sa chceli takto správať a takto konať. Už neraz som počul z úst ľudí, ktorí sa zhovárali s takýmto človekom, že sa pri ňom cítia dobre, lebo vedia na čom sú. No pravda v realite našich dní je iná. My sa mnohokrát bojíme nahlas vyznať pravdu, aby nás nezosmiešnil, aby si o nás v práci neurobili zlú mienku, aby sme si to náhodou s niekým „nepokazili“, len aby sme za každú cenu boli „dobrí“. Otázka, ktorá z toho vyvstáva je, načo sú Kristovi nemá svedkovia jeho pravdy? Dajme si pozor na to, že nežiť svoje vnútro navonok v pravde, spravodlivosti a láske, je prejavom slabosti, zla a ľudskej falošnosti, a to vonkoncom nie je žiadna čnosť!

Peter bol určite hrdý na svojho Majstra za jeho skutky a návštevou svojho mesta bol nadmieru spokojný. My žime tak, aby náš Pán bol hrdý na nás, že sa nebojíme vyznať pravdu a svoju vieru, nebojme sa žiť spravodlivo a radikálne odmietat' zlo. Ak to dokážeme, pocit pravdy nám častokrát otvorí oči, dá silu byť šľachetnými a čestnými ľuďmi.

Amen.